

Παναγιώτης Μαυροειδής

Η είδηση ήταν αυτή: Ο Υπουργός Οικονομικών της Κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ-ΟΙΚΟΛΟΓΩΝ, **Ε. Τσακαλώτος**, μιλώντας στο 13ο ελληνικό Roadshow, στο Λονδίνο και αναλύοντας τα σχέδια της κυβέρνησης για την «επίλυση» του συνταξιοδοτικού τα επόμενα χρόνια:

«Αυτοί οι άνθρωποι -οι παλαιοί συνταξιούχοι- θα τεθούν εκτός συστήματος με φυσικό τρόπο»,

εννοώντας ότι σύντομα θα πεθάνουν.

Η αλήθεια είναι ότι ο θάνατος κάποιων εκατοντάδων χιλιάδων «παλαιών ασφαλισμένων», θα λύσει δύο σημαντικά «προβλήματα» στις μελλοντικές κυβερνήσεις, όποιο χρώμα και αν έχουν.

Πρώτον, θα απαλλαγούν από το βραχνά των δήθεν «μεγάλων», δηλαδή των αξιοπρεπών συντάξεων και θα εξισωθούν άπαντες σε ελάχιστη κρατική υποχρέωση μιας βασικής εθνικής σύνταξης κοντά στα 400 ευρώ. Οι μνημονιακοί νόμοι (που φυσικά παραμένουν και ως «βγαίνουμε από τα μνημόνια»), το προβλέπουν ρητά.

Δεύτερον, θα σταματήσει έτσι η διαρκής και απότομη μείωση των συντάξεων, καθώς όντας πλέον όλοι στον πάτο, θα απολαμβάνουν τη σιγουριά ότι δεν έχει κάτω από αυτόν. Αν και υπάρχει και ο απόπατος...

Ο Τσακαλώτος πάντως είπε την ωμή αλήθεια. Αυτή δεν αφορά μόνο την στόχευση της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, ούτε μόνο τις προηγούμενες ή επόμενες της Νέας Δημοκρατίας ή του ΣΥΡΙΖΑ ή άλλων, αλλά γενικά τη στρατηγική του ΔΝΤ, της ΕΕ και γενικά των οργανισμών του κεφαλαίου για τη συντριβή των εργατικών τάξεων στο σύγχρονο κόσμο.

Τη μεγάλη «**τεχνογνωσία**» αναμφίβολα την κατέχει το **ΔΝΤ** και την εφαρμόζει σε όλα τα **Προγράμματα Δημοσιονομικής Προσαρμογής** με ή χωρίς δανεισμό ή «Μνημόνια» σε όλο τον κόσμο.

Φανταστείτε τι θα γινόταν, αν ξαφνικά μια κυβέρνηση να ανακοίνωνε ότι για παράδειγμα από την πρώτη μέρα του ερχόμενου έτους όλες οι συντάξεις θα μειωθούν κατά 50%, όλοι οι μισθοί κατά 30%, οι εργαζόμενοι στο δημόσιο και ειδικά σε παιδεία, υγεία, κοινωνική ασφάλιση ή τους Δήμους κατά 40% και πάει λέγοντας!

Προσέξτε τις δύο πρακτικές -φαινομενικά αντιθετικές- συμβουλές που δίνει το ΔΝΤ σε αυτό το ζήτημα στους σοφούς της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ ή του ΣΥΡΙΖΑ:

1. «Εκτείνοντας το κοινωνικό κόστος στο χρόνο, μπορεί αυτό να βοηθήσει στη μείωση της πολιτικής αντίστασης στην δημοσιονομική προσαρμογή».
2. « Ενδέχεται (ωστόσο) να υπάρχουν στιγμές όπου τα “εμπροσθοβαρή” μέτρα είναι αναγκαία. Για παράδειγμα, όταν μια κυβέρνηση χρειάζεται να επιδείξει μια αποφασιστική (πολιτική διάθεση) για ρήξη με το παρελθόν ή να αρπάξει την ευκαιρία μιας πολιτικής υποστήριξης που ενδεχομένως μπορεί να αδυνατίζει με το πέρασμα του χρόνου. Η αντίσταση σε μια προοδευτική προσέγγιση (στην επιβολή των μέτρων), μπορεί να ξεσπάει στις ενδιάμεσες φάσεις, αφήνοντας τη διαδικασία ανολοκλήρωτη, ενώ η παρατεταμένη λιτότητα μπορεί να δημιουργεί δυσαρέσκεια».

Τα αποσπάσματα είναι από σχετικές οδηγίες του ΔΝΤ με τίτλο: «Fiscal Adjustment for Stability and Growth Prepared by the Fiscal Affairs Department Approved by Teresa Ter-Minassian, January 27, 2006).

Εννοείται πως στην περίπτωση της ελληνικής κρίσης δοκιμάστηκαν συνδυαστικά και οι δύο «συνταγές» εξαπάτησης του «λαουτζίκου».

Με το ζήτημα της μείωσης των συντάξεων, έτσι και αλλιώς γίνεται μια **επικοινωνιακή αλητεία**.

Ανοίγει μια συζήτηση για το αν θα εφαρμοστεί η μνημονιακή πρόβλεψη (με υπογραφή του ΣΥΡΙΖΑ αυτή τη φορά) για μια ακόμη μείωση των συντάξεων (έως και 30%) των παλιών ασφαλισμένων από 1/1/2019 όπως συμφώνησε με την τρόικα ή αν αυτή η μείωση θα αναβληθεί για λίγο. Ο ΣΥΡΙΖΑ εκλιπαρεί γονατιστός ένα «δωράκι» από τους αφέντες του μήπως και περισωθεί στις εκλογές, η δε ΝΔ κάνει ευχέλαιο να μειωθούν συντάξεις, ακόμη και να πεθάνουν αν είναι δυνατόν οι συνταξιούχοι, μήπως και μαζέψει καμία ψήφο παραπάνω. Τέτοιος κυνισμός από τους λιγούρηδες της κυβερνητικής καρέκλας!

Την ίδια στιγμή και οι δύο αποκρύπτουν ότι οι μνημονιακοί νόμοι, την κατάργηση των οποίων κανείς δε συζητάει, έχουν ρητά προβλέψει όχι απλά τη μείωση αλλά το σφαγιασμό των συντάξεων για όλους τους νυν εργαζόμενους και μελλοντικούς συνταξιούχους (αν και τότε...), με περικοπές από 50 έως και 70%!

Κάθε αντεργατική αλλαγή που επιβάλλεται, ακολουθεί τον ίδιο δρόμο: Η μεγάλη τομή αφορά τους νέους (σου λέει πχ "ποιος νέος άνθρωπος σκέφτεται περί σύνταξης..."), ενώ στους «παλιότερους» η σφαγή έχει πάντα κάποιο βαμβάκι. Ξέρουν βέβαια τι κάνουν, διότι γνωρίζουν ότι τα αντεργατικά μέτρα δεν κρίνονται μόνο στο πεδίο της οικονομικής πολιτικής, αλλά σε αυτό της πολιτικής οικονομίας.

Η ουσία βρίσκεται στη **διαίρεση** των εργαζομένων που πραγματοποιείται με θεσμικό τρόπο. Με την κυριαρχία της γνωστής γραμμής του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού αλλά ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, συχνά από τους νυν ή «παλιούς» εργαζόμενους, προβάλλονται **στόχοι «μεταβατικοί» ή «εξαίρεσης»** με αποδοχή της γενοκτονίας της νεολαίας και της ταξικής διαίρεσης.

Την ίδια στιγμή, τα κάθε είδους κυβερνητικά και φιλελεύθερα παπαγαλάκια, δηλητηριάζουν τους νέους εργαζόμενους και ανέργους με επιχειρήματα κατά των **«προνομιών»** των δημοσίων υπαλλήλων, των «παλιών» εργαζομένων ή/και απλά όσων έχουν πλήρη και όχι μερική απασχόληση. Ελλείπει μιας ενωτικής εργατικής αγωνιστικής διεκδίκησης στη βάση των σημερινών και αυριανών ταξικών συμφερόντων της εργατικής τάξης συνολικά, ένας **πολυποίκιλος πόλεμος μεταξύ των φτωχοδιαβόλων** υποκινείται και δυστυχώς διεξάγεται, ενίοτε μάλιστα και με «ριζοσπαστικές» φανφάρες.

Η ίδια μέθοδος που εφαρμόστηκε για τις συντάξεις, δοκιμάστηκε και σε μια σειρά άλλα ζητήματα. Υπήρξε διαφορετική μείωση των μισθών για νέους (κάτω των 25 ετών) και μεγαλύτερους εργαζόμενους. Επίσης, σε δημόσιες, πρώην δημόσιες ή/και ιδιωτικές μεγάλες επιχειρήσεις δίνονται κίνητρα «εθελούσιας εξόδου» των εργαζομένων, καμιά φορά και σημαντικά, απλά και μόνο για να αντικατασταθούν με κακοπληρωμένους και ακόμη πιο ανασφαλείς νεότερους.

Στην ουσία, ο Τσακαλώτος, ο Τσίπρας ή ο Μητσοτάκης δεν προσθέτουν ούτε μία λέξη παραπάνω σε όσα τους έχει μάθει και ορίζει το ΔΝΤ ή η ΕΕ, δηλαδή μεγάλοι οικονομικο-πολιτικοί οργανισμοί συνασπισμού του κεφαλαίου για την επιβολή της πολιτικής του σε όλο τον κόσμο.

Σε ότι αφορά τις συντάξεις ειδικά, έχει σημασία να δούμε ότι λίγο ως πολύ παπαγαλίζουν τα κυνικά νεοφιλελεύθερα δόγματα περί των περιβόητων «τριών πυλώνων»:

Μια **βασική**, δημόσια υποχρεωτική σύνταξη, που θα κινείται κοντά στα όρια φτώχειας.

Μια **συμπληρωματική επαγγελματική σύνταξη**, που με εισφορές εργαζομένων και εργοδοτών, θα αναζητεί κάποια σχέση μεταξύ αποδοχών εργάσιμου βίου και αποδοχών σύνταξης (‘‘ποσοστό αναπλήρωσης’’)

Μια **προαιρετική ιδιωτική σύνταξη**, με τις αποταμιεύσεις του εργαζόμενου αποκλειστικά.

Το επιχείρημα είναι κοινό και γελοίο: **“Να αποταμιεύσει ο ίδιος ο εργαζόμενος αν θέλει να έχει κάποιο εισόδημα στα γεράματα”**. Κοίτα που δεν το είχαν σκεφτεί οι κοκορόμυαλοι και αδιάφοροι για τη ζωή τους φτωχοδιάβολοι! Αντί να βάζουν στην άκρη το μισό από το μισθό που όλοι παίρνουν από τα 18 τους χρόνια και μάλιστα αδιάλειπτα, πάνε και τα τρώνε όλα στους «φραπέδες» στα «μπουζούκια» και τα «κόττερα».

Εννοείται πως υπάρχουν διαφορές για τα χαρακτηριστικά αυτών των λεγόμενων τριών πυλώνων, αυτές όμως δεν ορίζουν κάποια ουσιώδη διαφορά φιλοσοφίας μεταξύ «προόδου» και «συντήρησης», αλλά διαφορετικές και οριακές εκδοχές εντός της νεοφιλελεύθερης σκέψης. Για παράδειγμα το λεγόμενο Χιλιανό μοντέλο (και όχι μόνο αυτό), που προτιμάει ο Μητσοτάκης, δεν προβλέπει γενική καταβολή της γενικής σύνταξης (επίδομα κηδείας θα έπρεπε να λέγεται), αλλά μόνο σε όσους είναι στα όρια της λιμοκτονίας, ώστε όλοι οι άλλοι να έχουν ‘‘κίνητρο να δουλέψουν’’. Και γιατί όχι, θα προσθέταμε εμείς, να γίνουν και ζάμπλουτοι...